

Nr 10.

Av herr **Ericson, Frans**, om höjning av det såsom villkor för egnahemsbelåning i fråga om bostadsegnahem fastställda maximivärdet.

I enlighet med Kungl. Maj:ts proposition vid 1939 års lagtima riksdag rörande ändrade grunder för egnahemsverksamheten beslöt riksdagen att ifråga om bostadsegnahem fastställa maximivärdet som villkor för egnahemsbelåning till 12,000 kronor.

Detta innebar visserligen en förhöjning med 2,000 kronor, men då byggnadskostnaderna redan då stegrats med ännu högre belopp än den vidtagna höjningen, blev denna lösning icke tillfredsställande.

Redan i de avgivna yttrandena över egnahemsutredningens förslag uttalade sig flera myndigheter för en höjning av maximivärdet till 15,000 kronor. Vid 1940 års riksdag framförde undertecknad förslag om att maximivärdet skulle fastställas till 15,000 kronor.

Som motiv för framställningen framfördes bl. a. de stegrade byggnadskostnaderna och att det icke var möjligt att uppföra ett bostadsegnahem för 12,000 kronor, varutöver vederbörande som hade för avsikt att bygga ett bostadsegnahem icke kunde komma i åtnjutande av egnahemslån.

Jordbruksutskottet anförde mot detta förslag att det åtminstone icke nu ansåg sig vilja förorda ett frångående av Kungl. Maj:ts förslag.

Sedan omförmälda beslut av riksdagen fattades, ha byggnadskostnaderna ytterligare stegrats, och var det svårt 1939 att begränsa kostnaderna för ett bostadsegnahem till 12,000 kronor, är det i dagens prisläge på byggnadsmaterial helt enkelt omöjligt.

De som företaga byggandet av bostadsegnahem måste följaktligen anskaffa byggnadskapital hos banker med därav följande konsekvenser i olika avseenden, eller ock måste de beräknade byggnadskostnaderna nedvärderas, om egnahemslån skall kunna erhållas.

För att exemplifiera huru de nuvarande maximibestämmelserna vålla svårigheter, får jag meddela följande: Då svenska staten år 1940 i en stad i Mellansverige förlade en industri för försvarsändamål, varav följde inflyttning av ett rätt stort antal specialarbetare, och då det förut i orten var brist på bostäder, måste nybyggnader av bostäder i avsevärd utsträckning igångsättas. Förutom större bostadshus uppfördes även ett flertal bostadsegnahem. Ortens egnahemsförening var vederbörande behjälplig med planläggning och kostnadsberäkningar. Dessa bostadsegnahem kunde icke, trots att vindsvåningen lämnades oinredd, uppföras för lägre kostnad än 14,000 kronor. Veder-

börande nedvärderade då bostadsegnahemmen ifråga till 12,000 kronor för att såmedelst kunna erhålla egnahemslån. Detta system att nedvärdera en nyuppförd bostad är icke rekommenderligt, men hade icke så skett, hade det säkerligen vållat vederbörande stora svårigheter med avseende å finansieringen av dessa bostadsegnahem.

Flera exempel kunde framdragas som bevis för att den nuvarande maximitbestämmelsen är ett hinder för egnahemslånefondens utnyttjande och ett hinder för tillkomsten av nya bostäder.

Med stöd av ovanstående får jag hemställa,

att riksdagen företager sådan ändring i lagen om egnahemsverksamheten att för bostadsegnahem höja maximitgränsen som villkor för egnahemslån från 12,000 till 16,000 kronor.

Stockholm den 16 januari 1942.

Frans Ericson,
Boxholm.
